

taler, at de kontraherende Lande ere forpligtede til at give fotografiske Værker Beskyttelse. Saafremt Danmark skal kunne ratificere Berlinerkonventionen paa dette Punkt, kræves der altsaa en Lovændring i vor nugældende Ret, idet der maa gives en Regel svarende til den i § 36, 3die Stykke, i Lov om Forfatterret og Kunstnerret af 29. Marts 1904 indeholdte, saalydende Bestemmelse: „Under Forudsætning af Gensidighed kunne Bestemmelserne i nærværende Lov ved kongelig Anordning helt eller delvis gøres anvendelige paa de af et andet Lands Undersaatter frembragte Værker, selv om disse ikke ere udkomne paa dansk Forlag“. Vel er nu en Ændring som den foranstaaende den eneste, der med Nødvendighed kræves efter Berlinerkonventionen, idet denne i øvrigt overlader det til det enkelte Lands Lovgivning selv at bestemme saavel Eneretens Varighed (Art. 7). Men det vilde dog netop overfor Udlandet være meget uheldigt, om Danmark i disse Henseender vedblivende skulde staa paa et saa forældet Standpunkt som nu, navnlig da vore Nabolande Tyskland og Norge allerede have nye Love om dette Emne, ligesom der er Udsigt til, at Sverrig i en ikke fjern Fremtid ogsaa vil faa det.

Ud fra disse Betragtninger har man da udarbejdet foranstaaende Lovforslag, der navnlig i 3 Retninger betegner en Udvidelse af Beskyttelsen for fotografiske Frembringelser, nemlig for saa vidt angaar: 1) Forlængelse af Beskyttelsens Tidsvarighed, 2) Opgivelse af Kravet om Anmeldelse af de enkelte Billeder og 3) Indrømmelse af Beskyttelse mod Gengivelse ad anden mekanisk (kemisk) Vej end den fotografiske.

Derimod har man ikke ment at kunne forlade den hidtil her i Landet gældende Opfattelse, at Fotografier ikke i Henseende til Kravet paa Beskyttelse imod Gengivelse kunne ligestilles med Kunstværker. Den fotografiske Virksomhed er ikke paa samme Maade som den kunstneriske betinget af en selvstændig aandelig Produktion, idet Fotografien ikke skaber frit, men kun reproducerer det foreliggende paa mekanisk Maade; selvfølgelig vil der til Udførelsen af et godt Fotografi kunne kræves megen Dygtighed og Snille, men man vil dog ikke med Rette kunne kalde det fotografiske Produkt „et Aandsværk“ i nogen af dette Udtryks sædvanlige Betydninger. Hvad der maa søges tilvejebragt ved en Lov som den her foreslaaede, er

derfor væsentlig alene dette: at der tilsikres Fotografen et saa stort økonomisk Udbytte af hans Arbejde, som der med Retfærdighed kan gives ham.

Medens man saaledes ud fra disse Betragtninger ikke har ment ligefrem at kunne overføre de om Kunstværker gældende Regler paa Fotografier — og derfor navnlig ikke foreslaar samme Tidsvarighed for Beskyttelsen —, har man dog saavel i mange Enkeltheder som i den ydre Udformning af Stoffet ment at kunne anvende Bestemmelserne om Kunstværkers Beskyttelse og har derfor formuleret flere af Paragraferne i Overensstemmelse med de herhen hørende Regler i Lov om Forfatterret og Kunstnerret af 29. Marts 1904, saaledes som denne vil være at formulere, hvis det ligeledes fremsatte Forslag om Ændringer i nævnte Lov vedtages.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærkes følgende:

Til § 1.

Heri bestemmes for det første, hvilke Arbejder Loven giver *Beskyttelse for*, nemlig „et originalt Fotografi efter Naturen eller en fotografisk Gengivelse af et Kunstværk, til hvis Eftergørelse ingen har Eneret“. Bestemmelsen er ganske i Overensstemmelse med den i Lov 24. Marts 1865 indeholdte, dog at man i 2det Stykke har optaget visse Frembringelser, der kunne sættes i Klasse med Fotografier, hvorved man kommer i Overensstemmelse med Berlinerkonventionens Art. 3. Med Hensyn til Fotografier af beskyttede Kunstværker gælde selvfølgelig Bestemmelserne i Loven om Forfatterret og Kunstnerret, uden at dette behøver udtrykkeligt at nævnes.

Med Hensyn til *hvem* Beskyttelsen gives, brugte Loven af 1865 Udtrykket: „Den, som for egen Regning har frembragt“, og norsk Lov af 11. Maj 1909 § 1 nævner blot: „Den, der frembringer“. Fotografierne have imidlertid selv i deres ovennævnte Andragende foreslaaet den i Forslaget brugte Udtryksmaade: „Den, som selv eller ved *Medhjælp* har frembragt“, idet de have ønsket derved at fastslaa, at Eneretten til de ved Medhjælp fremstillede Billeder beror hos Principalen; denne Formulering har man kunnet slutte sig til og mener derved ogsaa at have akcentueret, at Beskyttelsen ikke gives for selve den Virksomhed at „optage“ Billedet, men for den økonomiske Indsats i Billedets Frembringelse.

Hvad angaar de Handlinger, *mod* hvilke Beskyttelse skal gives, gav Loven